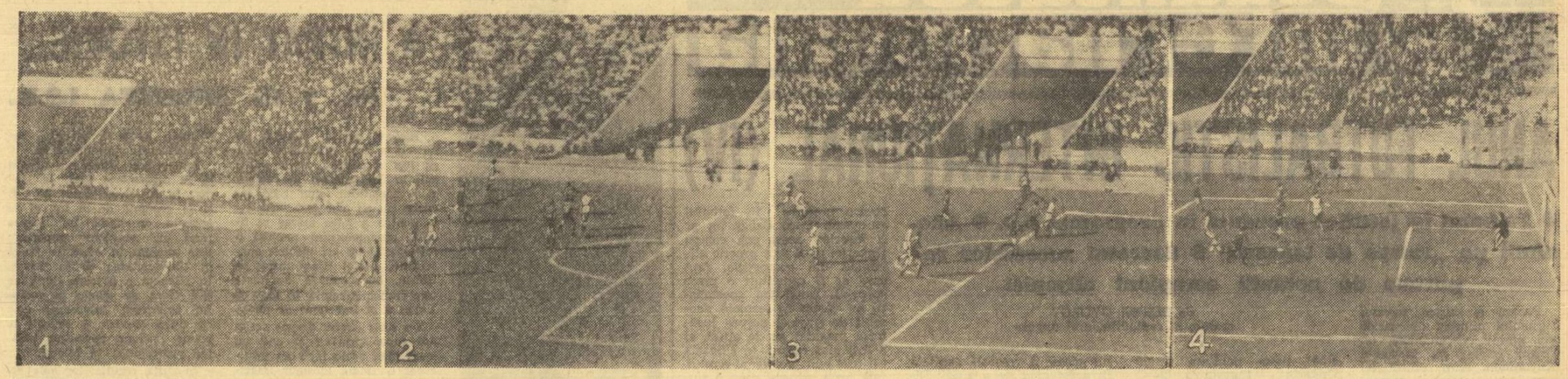

1. Ghergheli cu balonul la picior îl „cară" în loc să-l trimită direct, în adîncime, vîrfului de atac care este plasat bine, aproape la înălțimea ultimilor apărători.

2. Mijlocașul dinomavist se decide, în sfîrșit, să dea drumul la minge. Intrucît coechipierul său din atac este prins acum între doi adversari, Ghergheli recurge la soluția cea mai comodă și execută o pasă laterală, spre aripa dreaptă.

3. Dinamoviștii privesc obsedați spre balon, uitînd că au obligația elementară să se demarce pentru a veni în sprijinul purtătorului mingii. De observat că în momentul transmiterii balonului (efectuată de aripa dreaptă), coechipierul din atac, căruia îi era destinată pasa, se află în poziție de ofsaid, nesemnalată de tușier.

4. Vîrful de atac a primit mingea, a mai făcut cîțiva pași și a șutat „nestingherit" (nici de... tușier) la poartă.
Kinogramă efectuată în timpul unei partide Dinamo-Jiul, de prof. Nicolae PETRESCU

fotbal

CE JUCĂM, DAR — MAI ALES — CUM JUCĂM ?

DIN NOU DESPRE (UN ANUME) PUBLIC

După meciul de fotbal Dinamo — West Bromwich Albion, disputat pe stadionul „23 August" la 13 noiembrie, ne exprimam temerea — într-un comentariu intitulat „Barieră huliganismului pe stadioane" — că incidentele produse cu acel prilej de anumite elemente turbulente din masa spectatorilor ar putea crea serioase prejudicii morale și materiale, în primul rînd clubului bucureștean, dar și fotbalului românesc în general. Și iată că una din consecințele neplăcute pe care le-am prevăzut n-a întîrziat să se producă. Printr-o recentă adresă, U.E.F.A. face cunoscut clubului Dinamo că a fost sancționat cu o amendă de 1000 franci elvețieni. Suma, destul de importantă, ni se pare totuși neglijabilă în raport cu gravitatea morală a faptelor petrecute, care au făcut să se vorbească din nou în termeni nefavorabili despre atmosfera terenurilor bucureștene, despre publicul nostru.

Sinceri să fim, ne așteptam, de asemenea, la o manifestare ostilă a publicului din Birmingham față de echipa Dinamo cu ocazia meciului retur, care urma să aibă loc în acest oraș cu două săptămîni mai tîrziu. Dar, după cum aveam să constatăm chiar la fața locului, o asemenea reacție, care ar fi făcut și mai dificile condițiile evoluției formației românești, iese din obișnuința publicului englez, bun cunoscător al jocului de fotbal și foarte obiectiv.

În seara meciului, zecile de mii de spectatori din Birmingham (în marea lor majoritate tineri) au dat puternice aripi echipei lor favorite în drumul spre victorie, dar au știut să se comporte foarte sportiv și cu formația oaspe. Întîmpinați cu simpatie încă de la ieșirea lor pe teren, dinamoviștii au primit aceleași aplauze și la scorul de 0—0 și la cel de 0—4 pentru orice reușită mai de seamă a lor, fie o intervenție salvatoare a lui Boc sau o deposedare iscusită a lui Popa, fie un dribling fin al lui Dumitrache sau un șut puternic la poartă al lui Frățilă. Spre surprinderea noastră, chiar și cei doi jucători dinamoviști înlocuiți pentru randamentul lor necorespunzător (Pircălab și Haidu) au primit aplauze la ieșirea de pe teren. Este aproape inutil să mai adăugăm faptul că încurajările adresate echipei Dinamo de către micul grup din tribună alcătuit din funcționarii ambasadei României la Londra, n-au întîmpinat nici un fel de protest sau dezaprobare a publicului local, așa cum, din păcate, se întîmplă pe stadioanele noastre față de suporterii formațiilor care ne vizitează.

Pentru cei ce au urmărit ambele meciuri disputate de Dinamo în compania formației West Bromwich Albion, a fost cît se poate de clar că „dialogul la distanță" dintre publicul bucureștean și cel din Birmingham s-a încheiat net în favoarea acestuia din urmă.

Din nefericire, însă, acesta n-a fost singurul caz în care publicul nostru (mai corect spus o bună parte a lui) ne-a dezamăgit. În ultima vreme, cum am mai subliniat și cu alte prilejuri, comportarea unora (și nu puțini) dintre spectatorii meciurilor de fotbal (aprecierea ar putea fi, însă, extinsă și la alte ramuri sportive: volei, handbal, rugby) a lăsat mult de dorit. Pe stadioanele din București și din diferite alte orașe pasiunea pentru echipele favorite este împinsă pînă la patimă, sentiment generator de acte dintre cele mai necugetate. Cu o frecvență care a devenit tot mai îngrijorătoare, sîntem nevoiți să asistăm la scene reprobabile, de genul aruncării de sticle și alte obiecte pe teren asupra jucătorilor oaspeți și arbitrilor, sau al asedierii și lovirii acestora după încheierea meciurilor.

Dar chiar dacă nu întotdeauna se ajunge pînă aici, nu mai puțin condamnabile sînt cortegiile de huiduieli și fluierături cu care publicul local agrementează adesea evoluțiile echipelor oaspe. De-a dreptul penibile ne apar acele momente în care executarea de către oaspeți a unui penalty la fotbal (să ne reamintim de meciul de tineret România — Suedia), a unui „7" metri la handbal (cazul partidelor internaționale disputate în sala Floreasca) sau a unei lovituri libere la rugby (de pildă la meciul cu echipa Franței) este însoțită de manifestările zgomotoase și deplasate ale spectatorilor în scopul de a stînjeni sau împiedica reușita ei.

Cu totul dezagreabilă și dezaprobabilă este și atitudinea publicului local față de suporterii echipelor oaspe, cărora nu se arată dispus a le îngădui nimic, dacă s-ar putea nici chiar prezența fizică în tribune. Or, ce poate fi mai frumos și mai lăudabil decît să însoțești formația preferată la depărtare de sute și mii de kilometri, să îi încurajezi evoluția! În loc să aprecieze, însă, strădania acestor fideli suporteri de a se afla alături de echipa lor favorită chiar și la distanțe mari de casă, publicul nostru o ignoră complet, încălcînd, de fapt, prin manifestările sale (huiduieli, fluierături, gesturi triviale) înseși legile nescrise ale tradiționalei ospitalități românești.

Este, desigur, neplăcut să reamintim toate aceste fapte degradante care se petrec pe stadioanele și în sălile noastre de sport, dar considerăm că numai prin supunerea lor, repetată, blamului public, se va reuși eliminarea din rîndurile masei de spectatori a huliganilor, a tuturor elementelor certate cu spiritul civilizat, cu sportivitatea.

Sperăm totodată că și acea parte a spectatorilor corecți și cu bun simț va înțelege să contribuie mai activ la purificarea atmosferei tribunelor, pentru ca publicul românesc să-și recapete, în totalitate, bunele aprecieri de care se bucura cu ani în urmă.

C. FIRĂNESCU

TUR DE ORIZONT LA SFÎRȘITUL SEZONULUI (V)

Mai nimic nou sub soare referitor la sistem, adică în organizarea de ansamblu a jocului practicat de către echipele noastre divizionare. Îndepărtîndu-se tot mai mult de formula 1—4—2—4, „universal valabilă" în fotbalul nostru înainte de concluziile campionatului mondial, majoritatea tehnicienilor care funcționează pe lîngă formațiile din prima divizie s-au stabilizat, se pare, la varianta 1—4—3—3 a sistemului cu patru fundași; mai rațională și mai eficace — spun ei — gîndindu-se la posibilitățile mai largi de acoperire a terenului, în cele trei zone de bază, și de manevrare tehnico-tactică. De altfel, mulți antrenori, printre care și cei ai liderului, **U.T.A.**, folosesc acum și pe foaia de arbitraj această notație, înscriindu-l pe **Axente** între **Petescu** și **Lereter**, ca al treilea om destinat să opereze, în linii mari, la mijlocul terenului.

La antipozi, în ceea ce privește sistemul, continuă să se afle, firește, „betonul" și „linia". Primul — reprezentat în special de **Dinamo București** (în deplasare această metodă își face mai mulți prozeliți — **Farul, Petrolul, Dinamo Bacău, Progresul**), cel de al doilea — de către **Universitatea Cluj**. La jocul de la Arad, ultimul disputat de „U" în acest tur al campionatului, Constantin Teașcă a renunțat la apărarea în linie în favoarea „betonului". De circumstanță? Definitiv? Greu de spus acum, în condițiile divorțului intervenit după acest joc între antrenor și echipă. Oricum, bună sau rea, actuală sau anacronică, ideea apărării în linie — sublinia la rubrica noastră de „Opinii" prof. N. Roșculeț — și-a găsit în antrenorul C. Teașcă un fervent și pasionat adept.

★

Care sistem este mai bun? Cînd au cîștigat brazilienii în Suedia, toată lumea găsise în 1—4—2—4... piatra filozofală. Cînd a cucerit Internazionale Milano „Cupa campionilor europeni" și apoi și pe cea intercontinentală, specialiștii și-au întors fața spre „betonul" lui Helenio Herrera. A fost, apoi, rîndul „liniei" lui Celtic să întrunească sufragiile. Desigur, nimic mai lesne să abordezi valabilitatea unui sistem atunci cînd echipa care-l aplică posedă jucători valoroși. Să spunem acum același lucru despre acest 1—4—3—3 adoptat și de lider? În materie de sistem, noțiune ascunzînd pentru unii speranțe, precum cutia Pandorei, nu-i indicat să operezi cu verdicte. Deși, poate, faptul real — **U.T.A. nu posedă lotul cel mai valoros din divizie** — ne-ar permite s-o facem.

Să trecem, însă, de la această întrebare... fără răspuns (**„care sistem este mai bun?"** sau: **„ce jucăm?"**) la o alta, de fond, și anume la: **„cum jucăm?"** sau, mai bine zis, **„cum ar trebui să jucăm?"**

Și tot la U.T.A. ajungem, liderul de toamnă, datorită, în bună măsură, CONCEPȚIEI DE JOC. La această U.T.A. a lui Coco Dumitrescu și Reinhardt care, indiferent de locul de disputare a meciului, acasă sau în deplasare, abordează jocul fără frică, fără complexe de inferioritate. Într-un cuvînt: **ofensiv!** De pe această poziție a jocului ofensiv a cîștigat formația textilistă meciul cu Steaua, la București (cînd campionii erau imbatabili), ca și partida cu F. C. Argeș, de la Pitești, unde nici o altă echipă n-a reușit să plece victorioasă în tot turul campionatului. De pe această poziție a mai recoltat U.T.A. puncte la București, cu Progresul, și la Petroșeni. La fel jucau textiliștii și cu doi ani în urmă, cînd se luptau pentru evitarea retrogradării. Fără frică, fără complexe de inferioritate, pînă le-a intrat în reflex. Și această concepție sănătoasă, materializată într-un sistem de joc (l-am numit 1—4—3—3), în cazul U.T.A.-ei s-a dovedit a fi fructuoasă. Care altă echipă în afară de U.T.A. a mai fost dominată de asemenea idei generoase, făcîndu-și un crez din jocul tehnic, spectaculos, corect și echilibrat tactic pe toată perioada întrecerii? Din păcate, nici una...

★

Vorbind despre echilibrul tactic, care se poate obține indiferent de sistemul ales, intrăm în importantul domeniu al DINAMICII JOCULUI, al mișcării jucătorilor în teren, unde, trebuie spus, se progresează în ritm de melc. Toți tehnicienii, dar absolut toți, cunosc principiul de bază din fotbalul modern potrivit căruia — în funcție de cele două mari faze ale jocului **— toată echipa atacă, toată echipa se apără.**

Este vorba, firește, aici, în primul rînd, de efectuarea **demarcajului** și a **marcajului** (marele „secret" care a traversat ca un fir roșu întreaga evoluție a jocului de fotbal, dar care acum se utilizează la o scară mai înaltă), de **circulația jucătorilor în teren** (rațională, subordonată unui scop tactic, cu sau fără balon), capitole la care, de asemenea, se mai bîjbîie încă. Să-l urmărim, spre edificare, pe Ghergheli, purtătorul balonului în kinograma alăturată (luată la o partidă Dinamo București — Jiul). Pornit din propriul teren, mijlocașul dinamovist a trecut linia de centru și continuă să țină balonul la picior, deși o pasă în adîncime spre vîrful de atac (aflat în poziție bună pe un culoar perpendicular pe poartă) ar fi fost execuția tehnică cea mai indicată. Neefectuînd transmiterea, Ghergheli a oferit adversarului posibilitatea să se replieze, să închidă unghiurile, și se mulțumește acum cu soluția cea mai comodă: o pasă laterală, „nevinovată".

Problema **„cărătorilor"** (aceia care poartă mingea mai mult decît trebuie, întîrziind jocul) și a **„privitorilor"** (care din comoditate nu înțeleg să se demarce pentru a veni în sprijinul coechipierilor) am mai tratat-o tangențial în coloanele noastre. Ne vine în minte exemplul oferit la meciul Steaua — Progresul de o pereche de mijlocași alcătuită ad-hoc (Jenei — Dumitriu III) în contrast cu cuplul clasic, D. Popescu — Negrea. Deși neomogenă, prima linie s-a distins prin sobrietate, prin execuții simple, dar cu conținut tactic, care au imprimat acțiunilor un caracter mai fluid, mai cursiv. Cît or fi învățat în acea zi Negrea și D. Popescu din lecția oferită de antrenori? Și pentru că ne aflăm la capitolul important „calitatea pasei" am dori să-i citățm aici ca exemple pozitive și pe Dumitru (Rapid), Radu Nunweiller (Dinamo Buc.), Dincuță (Petrolul), Nedelcu (Dinamo Bacău), Lereter și Petescu (U.T.A.), cu toții jucători de mijlocul terenului, pricepuți în a rezolva prin transmiteri oportune delicatele probleme de criză de timp și de spațiu existente în fotbalul actual.

A apărut, iată, mai pregnant în campionatul actual **ideea îndeplinirii sarcinilor duble:** fundașii participă la construcția acțiunilor ofensive (Mocanu, Sătmăreanu, Ștefan — Rapid, Deleanu, Birău, Popa — „U" Craiova, Codrea, Șoptereanu, Talpai etc.), înaintașii inițiază presingul (Dumitrache, Domide), se repliază, ajutînd la închiderea unghiurilor, nu pregetă chiar să efectueze acțiuni de deposedare (Năsturescu, Codreanu, Cîrciumărescu, Niță, Lucescu, Mustățea etc).

Cîte din echipele noastre dau, însă, dovadă și de ceea ce se înțelege prin suplețe tactică, adaptîndu-se la situația nou creată în teren, în funcție de replica adversarului? Puține, foarte puține și în orice caz cu dese perioade de pauze pe parcursul celor 90 de minute. Ne-am duce, poate, cu gîndul la **U.T.A.**, la **Dinamo București**, mai ales, care, prin aportul a 3-4 jucători de clasă, a demonstrat în cîteva jocuri din campionat că este capabilă de suplețe tactică. Cînd a venit însă jocul cu West Bromwich Albion, un adversar mai solid, a dovedit mai degrabă rigiditate, primind un gol pe contraatac. Unde era în acel moment apărarea, unde era jucătorul care trebuia să acopere zona părăsită temporar de fundașul dreapta (echipele mari realizează cu precizie schimbul de locuri), cum s-a materializat suplețea tactică de care vorbim?

Și atunci? Realizarea de către echipele noastre divizionare a mult trîmbițatei formule — **joc colectiv, constructiv, ofensiv, elastic, dinamic, spectaculos** — nu ne apare ca o himeră? Cu atîtea carențe în materie de concepție și dinamica jocului, noțiuni de esență, noi credem că da...

G. NICOARA

INDISCREȚII... (ÎNTRE ANTRENORI)

● Întîlnindu-l, zilele trecute, pe **Bazil Marian**, am aflat, firește, și la previzibilul (în orice discuție cu un antrenor de fotbal) subiect al returului.

— Ce-și propune echipa pe care o antrenez în a doua parte a campionatului? Răspunsul este stereotip de ani de zile — ne-a spus antrenorul dinamovist. Titlul de campioană și „Cupa României"! N-a existat niciînd un rabat în privința obiectivelor noastre. Anul acesta, ambele performanțe mi se par realizabile. Chiar și cucerirea titlului. Nu uitați că, în ediția trecută a campionatului, Dinamo București se afla la capătul turului pe locul 12, iar către sfîrșitul competiției a ameninșat foarte serios titlul, împotmolindu-se aproape de mal...

— ...tocmai la Arad.

— E adevărat. În primăvara aceasta, însă, primim noi vizita U.T.A.-ei. Și să știți că 6 puncte — cîte ne despart azi de arădeni — nu sînt chiar un handicap insurmontabil pe un traseu de 15 etape.

N.A. **— Teoretic, raționamentul lui Bazil Marian rezistă. Să vedem, însă, ce părere „la temă" are Coco Dumitrescu...**

● Iată și opinia.., antrenorului arădean, exprimată nouă înaintea plecării sale în țara Albionului: „Dacă în primele patru etape (cînd avem 3 meciuri acasă) ne merge jocul și obținem rezultatele dorite, problema titlului este, practic, încheiată!"

N.A.: **— Teoretic, și raționamentul lui Coco Dumitrescu pare destul de întemeiat. Ați văzut, însă, care este opinia la aceeași temă a lui Bazil Marian...**

● Drăgușin și Dumitrescu în Anglia, Oană și Nicușor în R. F. a Germaniei. Salutară și întrutotul respectabilă această inițiativă a federației de a trimite antrenori români în schimb de experiență în două din țările cu fotbalul cel mai bine cotat.

Am avea, însă, o întrebare. Gîndindu-ne că în criteriile de apreciere a antrenorilor mai sus-numiți au stat ȘI REZULTATELE, de ce a fost omis Ștefan Coidum? Anul trecut a făcut treabă bună la Jiul, iar Universitatea Craiova, echipa pe care o antrenează acum, se află pe locul II în clasament.

De ce argumente mai era nevoie? Tînăr este — deci are tot timpul să aplice cele învățate — capabil s-a dovedit a fi...

Ce defect ascuns i s-o fi găsit acestui antrenor-exemplu?

● În ziarul județean „Ceahlăul", apreciatul antrenor Petre Steinbach, care conduce în acest campionat echipa divizionară B, Ceahlăul Piatra Neamț, a publicat un articol intitulat **„N-avem vedete, vedeta este echipa!"**

Iată un titlu sugestiv, care exprimă esența schimbărilor petrecute la echipa pietreană în ultimul sezon, explicînd surprinzătorul său (pentru mulți) salt valoric.

Marius POPESCU

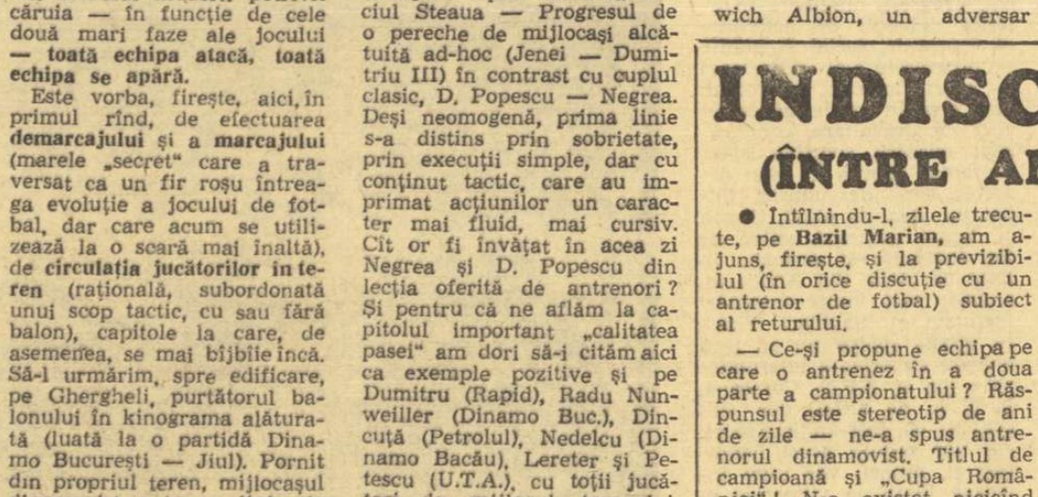

Politehnica Galați — liderul de toamnă al seriei I — divizia B.
Foto: GICĂ BERCOV — Galați

Speranțele prind contururi...

Iată că speranțele miilor de suporteri gălățeni încep să prindă contururi. După consumarea celor 15 etape, „POLI" se află pe primul loc în clasamentul diviziei B — seria I, cu 20 de puncte, la egalitate cu Steagul roșu Brașov, rivala și tovarășa de suferință la barajul susținut în vară la Timișoara.

Turul actualului campionat a însemnat pentru Politehnica Galați o piatră de încercare. Coborîșurile și urcușurile în clasament au călit-o, i-au maturizat pe tinerii săi jucători pentru retur. Ce se va întîmpla la primăvară? Antrenorul Petrică Rădulescu și elevii săi sînt conștienți de dificultățile pe care le implică lupta pentru menținerea în fruntea plutonului.

În ceea ce privește comportarea în prima parte a campionatului, s-au făcut simțite însă și unele carențe, care se cer eliminate pînă la primăvară. Problema principală o constituie lipsa de omogenitate a liniei de atac, unde se face simțită absența unui realizator care să concretizeze superioritatea teritorială creată pe parcursul meciurilor. Așa se explică cîștigarea doar la limită — pe teren propriu — a unor partide, în fața unor adversari slabi.

În privința aspectelor pozitive, este de semnalat creșterea valorică și constanța manifestată de unii jucători ca Iorgulescu, Stancu, Profir, Tudorie, precum și disciplina și legătura sufletească dintre componenții echipei, seriozitatea lor în procesul de pregătire. Iată lotul folosit de Politehnica Galați:

Silviu Iorgulescu, funcționar, 22 ani, *Constantin Enache*, student, 24 ani, *Gh. Ionescu*, elev, 20 ani — portari; *Dumitru Pac*, student, 28 ani, *Nicolae Dima*, inginer, 26 ani, *St. Diaconu*, elev, 18 ani, *Constantin Tudorie*, student, 19 ani, *Valeriu Costache*, elev, 22 ani — fundași; *Vasile Lehăduș*, student, 26 ani, *Vasile Stancu*, maistru, 31 ani, *Gheorghe Iacob*, student, 28 ani, *Tudor Profir*, elev, 20 ani — mijlocași; *Sorin Bretan*, student, 24 ani, *Teodor Adam*, maistru, 27 ani, *Dumitru Mureșan*, student, 26 ani, *Constantin Zotinca*, student, 21 ani, *Virgil Botescu*, student, 20 ani, *Cornel Orac*, elev, 17 ani, *Ion Toboșaru*, elev, 18 ani. Media de vîrstă — 23 ani.

T. SIRIOPOL — coresp.

LOTO — PRONO

Două trageri speciale de Revelion

Pentru prima dată în activitatea sa, Administrația de Stat Loto-Pronosport organizează de Revelion două trageri speciale: Pronoexpres și Loto.

Concursul special Pronoexpres al Revelionului se desfășoară la 1 ianuarie 1969 iar tradiționala tragere specială Loto a Revelionului la 3 ianuarie 1969.

La tragerea specială Loto a Revelionului se vor atribui următoarele premii: autoturisme în număr nelimitat: Fiat 1800, Dacia 1100 și Skoda 1000 MB. Se mai atribuie, prin tragere la sorți, 10 autoturisme (1 Warszawa, 4 Dacia 1100, 3 Moskvici 408 cu 4 faruri și radio, 2 Skoda 1000 MB) și 40 excursii în U.R.S.S. (Asia centrală — 21 zile — pe itinerarul: Moscova — Alma Ata — Taşkent — Buhara — Samarkand — Dușambe — Așhabad — Moscova). Participanții mai pot să obțină premii în bani de cîte 25.00^ lei, 10.000 lei, 6.250 lei, 2.500 lei, 1.000 lei ș.a.

Vînzarea biletelor se face în perioada: vineri 27 decembrie 1968 — joi 2 ianuarie 1969.

Cu 10 lei se poate participa la toate cele 3 faze la care se extrag 30 de numere.

★

La concursul special Pronoexpres al Revelionului se atribuie în număr nelimitat autoturisme Fiat 1800, Dacia 1100 și Moskvici 408 cu 4 faruri și radio. Prin tragere la sorți se mai acordă 20 autoturisme și 40 excursii în Bulgaria pe litoral — Nisipurile de aur.

Marți 31 decembrie 1968 este ultima zi cînd se mai pot procura bilete pentru această tragere.

Pentru ambele acțiuni speciale, agențiile Loto-Pronosport au și bilete gata completate.

LOTO

Numerele extrase la tragerea din 27 decembrie 38 71 75 68 72 41 18 33 1 50 60 70

FOND DE PREMII: 870.633 lei

FOTBAL 03

În continuarea turneului pe care-l întreprinde în Algeria, echipa Petrolul Ploiești va juca simbătă la Oran cu selecționata orașului. Apoi, fotbaliștii români vor evolua la 31 decembrie la Alger și la 4 ianuarie la Annaba.

PÎRCĂLAB ÎN VACANȚĂ

Extrema dinamovistă, Ion Pîrcălab, își petrece vacanța acasă, în mijlocul familiei. „Mă simt excelent, ne-a spus el. În ziua de 4 ianuarie mă prezint la club o dată cu ceilalți băieți și sper, dacă medicii vor fi de acord, să reiau pregătirile. După cîte știu, echipa va pleca pentru cîteva zile la Călimănești și apoi, probabil, într-un turneu peste hotare. Dacă am vreo dorință în noul an? Să-mi revin în formă, să-mi ocup locul în națională".

LA TELEFON — BRAȘOVUL

Ieri dimineață, corespondentul nostru, C. GRUIA, ne-a făcut cunoscut că terenul de fotbal al echipei brașovene Steagul roșu este animat în fiecare zi. Jucătorii profită de lipsa zăpezii și încing zilnic miuțe, fac gimnastică și alergări în ciuda magazionerului Nicolae Torje, care este obligat să le pună la dispoziție și acum, în sezon „mort", echipament. Iată și numele cîtorva dintre cei mai harnici jucători brașoveni: Papuc, Necula, Pescaru, Gane, Ardeleanu și Györfi. *Antrenamentele vor fi reluate oficial în ziua de 6 ianuarie, dată stabilită de antrenorul VALENTIN STĂNESCU.*